

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2007

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Εφημερίου Ἱ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακή 21 Ὀκτωβρίου 2007 (Στ' Λουκ. 8, 27-39)

«Καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον... ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ».

Ὁ δαιμονόπληκτος ἐγίνε θεολάτρης. Ὁ δούλος ἐλεύθερος. Ὁ ἐπαναστάτης πρᾶος καὶ εἰρηνικός. Ὁ γυμνός, ἱματισμένος καὶ συνετός. Ὁ ἀδάμαστος ἐρημίτης κάθεται σὰν ἡμερο πρόβατο «παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ» καὶ παρακολουθεῖ τὴ θεία διδασκαλία Του. Ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὴν τρομερὴ λεγεῶνα τῶν δαιμονίων. Εἶναι ἓνα θαυμαστὸ ξαναζωντάνεμα. Μία ἀληθινὴ νεκρανάσταση καὶ ψυχανάσταση. Ἀναγεννᾶται μία ψυχὴ ποὺ παράδερνε στὸ κακὸ καὶ βασανιζόταν ἀπὸ τὴν ἀπαίσια ἐξουσία τῶν δαιμόνων.

Ἀδελφοί μου, ὁ Ἅγιος Μάξιμος λέει ὅτι «ὄλος ὁ ἄνθρωπος, σῶμα καὶ ψυχὴ, ὑπόκειται στὴν ἐπήρεια καὶ στὴν αἰχμαλωσία τοῦ σατανᾶ. Οἱ δαίμονες ἐνεργοῦν σὲ ὅλα τὰ μέρη τῆς ψυχῆς καὶ στὸ σῶμα». Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς παραπλανοῦν τὸν ἄνθρωπο στὸ ζόφο τῆς ἁμαρτίας, ἄλλοι ἐνεργοῦν μὲ ἐμπαθεῖς λογισμοὺς. Ἐξάπτουν πάθη, δημιουργοῦν ἀκάθαρτες φαντασίες. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ἔξαρση τῶν λογισμῶν, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν παθῶν κ.λπ. κάποτε καταλαμβάνουν καὶ τὸ σῶμα τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ὀλοκληρωτικὰ δαιμονίζεται. Τὸ ἀκούσαμε αὐτὸ λίγο πρὶν στὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Μόλις ὁ Χριστὸς πλησίασε τὸν δαιμονισμένον, μίλησαν τὰ δαιμόνια καὶ αὐτὰ ἔδωσαν τὸ ὄνομά τους στὸν ταλαίπωρο ἐκεῖνο ἄνθρωπο. «Τί σοί ἐστιν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεών, ὅτι πολλὰ δαιμόνια εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν» καὶ αὐτὰ εἶναι (τὰ δαιμόνια δηλαδή) ποὺ παρακαλοῦν τὸν Χριστὸ νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὄχι νὰ ὀδηγηθοῦν στὴν ἄβυσσο. «Δέομαί σου Ἰησοῦ Υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου μὴ μὲ βασανίσῃς» «παρακάλουν δὲ αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς... εἰς τοὺς χοίρους εἰσελθεῖν». Αὐτὸ φανερῶνει μία ἀκόμη ἀλήθεια, ὅπως τὴν διατυπώνει εὐστοχα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγων «καὶ πνεύματα προφητῶν προφήταις ὑποτάσσεται» (Α' Κορ. 14-32). Δηλαδή τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὅταν ἔρχεται στὸν ἄνθρωπο δὲν τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἐλευθερία, δὲν τοῦ καταργεῖ τὴν προσωπικότητα, ἀλλὰ τὸν μεταβάλλει ἀπὸ ἄτομο σὲ πρόσωπο. Βιώνει τότε καταστάσεις χάριτος χωρὶς νὰ χάνῃ τὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο καὶ τὴν λογικὴ του. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὰ πονηρὰ πνεύματα, γιατί, ὅταν καταλαμβάνουν τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἐξαφανίζουν τελείως καὶ ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἄλαλος καὶ κωφός, ἀφοῦ αὐτὰ ὀμιλοῦν δι' αὐτοῦ. Ὁ διάβολος ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τὸ ἱμάτιο, δηλαδή τὴν στολὴ τοῦ βαπτίσματος, τὸν ὀδηγεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκία, δηλαδή ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, τὸν κάνει νὰ παραμένῃ στὰ μνήματα, δηλαδή στὰ νεκρὰ ἔργα τῆς ἁμαρτίας, καὶ τὸν ἀλλοτριώνει ἀπὸ τὸν Θεὸ τοῦ καὶ τὸν ἑαυτοῦ.

Ἀλλοτριώνεται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἁμαρτία. Πόσα εἶναι ἄραγε τῆς ἁμαρτίας τὰ θύματα. Πόσοι οἱ ὑπηρέτες τῆς ἀνομίας. Πόσοι τῆς εὐρύχωρης ὁδοῦ οἱ ὁδοιπόροι. Πόσοι οἱ σιδηροδέσμιοι τῶν φοβερῶν παθῶν. Πόσοι «ἀλύσει καὶ πέδαις» τριγυροῦν στὶς ἄγονες ἐρημίες τῆς πλάνης. Πόσοι ἀκόμα ἔχουν νεκρωθῆ ἀπὸ τὸ ναρκωτικὸ τῶν ἀπολαύσεων. Ἡ ἁμαρτία νεκρώνει τὴν ψυχὴ. Ἐξασθενίζει τὴν βούληση. Προκαλεῖ ἄγχος καὶ ψυχικὰ συμπλέγματα. Δημιουργεῖ νευρώσεις καὶ νοσηρὲς καταστάσεις. Ὄδηγεῖ στὴν ἀποστασία, τὴν ἀπιστία, τὸν χωρισμὸ καὶ τὴν ἀλλοτριώση ἀπὸ τὸν Θεό. Εἶναι ἀρρώστια μὲ πολλὰ στάδια. Ἐπιφέρει σταδιακὴ τῆς ψυχῆς νέκρωση καὶ γι' αὐτὸ ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ «παρακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἄχρις οὗ τὸ σήμερον καλεῖται ἵνα μὴ σκληρυνθῇ

τις ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας» (Εβρ. 3-13) ἀφοῦ «τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος» (Ρωμ. 6-23).

Ἀδελφοί μου, συνήθως μετὰ τὴν ἀμαρτία ἀκολουθεῖ ἡ ἀπιστία. Ἡ ἀπόρριψη κάθε ιδέας τοῦ Θεοῦ «εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἔστι Θεὸς» (ψαλμὸς 13^{ος}, 1). Ἡ σκέψη τοῦ Θεοῦ τὸν ἐνοχλεῖ, τὸν ταράσσει, τὸν ἐξοργίζει. Ἡ ἐνοχη συνείδηση τὸν κάνει νὰ παραλογίζεται καὶ νὰ ἀρνηται τὴν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ τότε δὲν διαφέρει ἀπὸ δαιμονιζόμενον.

Ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἂν ἡ ἀμαρτία νεκρώνη τὴν ψυχὴν, ὁ Ἰησοῦς τὴν ζωοποιεῖ. Σπάζει μὲ τὴν παντοδυναμίαν Του τὶς ἀλυσίδες τοῦ κακοῦ. Καθησυχάζει τὶς τρικυμίες τῶν παθῶν. Καταπαύει τὶς καταγιγίδες τῶν πειρασμῶν. Ἀνοίγει τὰ μνήματα τοῦ θανάτου. Δίνει ζωὴ καὶ πνοή. Ξέρει καὶ μπορεῖ νὰ μετατρέπει τὸν ἀκόλαστο σὲ ἠθικὸ καὶ σώφρονα, τὸν παραβάτη σὲ νομοταγῆ, τὸν ὑβριστὴ καὶ βλάσφημο σὲ συνετὸ καὶ σεμνόν, τὸν ἄδικο καὶ σκληρὸ σὲ φιλόανθρωπο καὶ δίκαιο, τὸν ἀσεβῆ σὲ φιλόθεο καὶ φιλόθρησκο. Ξέρει καὶ μπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὸ σκοτάδι σὲ φῶς, τὸ πικρὸ σὲ γλυκόν, τὶς βρωμιές σὲ ἀνθότοπους μυρωμένους. Ἄν ἡ ἀμαρτία ἐξευτελίξῃ τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ ἀφαιρῇ ὅλη τὴν εὐγένεια καὶ ἀξιοπρέπεια, ἡ μετάνοια τοῦ ἀνοίγει τὶς οὐράνιες πηγὲς τοῦ θείου ἐλέους καὶ ἔρχεται ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, τὸν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι, τοῦ φορεῖ τὸν χιτῶνα τῆς ἀθωότητος καὶ τὸν κατατάσσει στὴν τάξιν τῶν πιστῶν καὶ καλῶν Του φίλων. Μετὰ τὴν πτώση, ἢ ἀνύψωση. Μετὰ τὴν κατασχύνῃ, ἢ δόξα. Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς κατηγορίας, ἢ ἀθώωση καὶ δικαίωση. Ἡ ἀγαλλίαση τῆς ἀναγεννημένης ψυχῆς εἶναι ἀσύγκριτα μεγαλύτερη ἀπὸ ὅλες τὶς κοσμικὰς ἀπολαύσεις. Ἀγαλλίαση ποῦ εἶναι προμήνυμα καὶ προοίμιον τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἀγαπητοί, ἀξίζει νὰ σταθῇ κανεὶς καὶ στὴν συμπεριφορὰ τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς μετὰ τὴν θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου. «Ἠρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου... ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν». Ἀπεδείχθησαν ἀνίκανοι καὶ ἀπρόθυμοι νὰ προτιμήσουν τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὰ «χοιρινά» τους. Εἶναι τὸ ἴδιον κακὸ ποῦ μαστίζει καὶ τὶς σύγχρονες ὑλιστικὰς κοινωνίας ποῦ θυσιάζουν τὸν Θεὸν καὶ γενικὰ τὰ πνευματικῶς ὠφέλιμα στὸ ταπεινὸ ὑλικὸ συμφέρον. Ἀπεδείχθησαν ἀνίκανοι νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ποῦ ἀπελευθέρωσε μίαν εἰκόνα Του ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ διαβόλου. Ἄντὶ νὰ συγκινηθοῦν ἀπὸ τὴν ἀγάπην, φοβήθηκαν μὲ τρόπο ἀμαρτωλόν. Ἦταν γεμάτοι ἀπὸ θράσος καὶ φόβον, ὅτι δηλαδὴ ἀκριβῶς διακρίνει τοὺς δαίμονες. Τὸ ἴδιον βλέπουμε καὶ σὲ κάποιους σύγχρονους ἀνθρώπους ποῦ ἀγνοοῦν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ στέκονται μόνον στὴν «δικαιοσύνην» ἢ τὴν «ὀργήν» ἢ καὶ «τιμωρίαν» Αὐτοῦ καὶ βρῖσκουν ἀφορμὴν νὰ ἐκδιώκουν τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ἀρνοῦνται τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται γιὰ μεγάλη πνευματικὴ ἀνικανότητα καὶ ἀληθινὴ πνευματικὴ τύφλωση.

Ἀδελφοί μου, ἄς προσευχόμεθα μὲ ὅλη τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας μὲ τὴν Εὐχὴν «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ἐλέησον μὲ τὸν ἀμαρτωλόν», γιὰτὶ μὲ τὴν μονολόγιστον αὐτὴν Εὐχὴν μαστίζονται οἱ πολέμιοι σὲ μᾶς δαίμονες καὶ ἐξαφανίζονται.